

Συνάδελφοι, μαθητές και γονείς,

Το πρώτο κουδούνι της νέας σχολικής χρονιάς υπογραμμίζει με ένα νοερό τρόπο τη δύναμη της συνήθειας. Προσπαθεί με το δικό του, μονότονο τρόπο να πείσει πως τίποτα δεν έχει αλλάξει και πως και αυτή η χρονιά θα κυλήσει με την ίδια μονοτονία της καθημερινής επανάληψης του ήχου του. Επιμένει να μας λέει πως «ό,τι έγινε - έγινε». Να σβήσουμε, δηλαδή, τα προηγούμενα και να συνεχίσουμε σαν τίποτα να μην συνέβη, σαν τίποτα να μην αλλάζει.

Όμως εμείς οι εκπαιδευτικοί, σε πείσμα των καιρών και κόντρα σ' εκείνους που μας λένε πως πρέπει να ξεχνάμε και να παραμένουμε απαθείς και πειθήνιοι, επιμένουμε πως τίποτα δεν μπορεί να διαγραφεί. Όλα εδώ συμβαίνουν και όλοι εδώ κρινόμαστε.

Δεν κλείνουμε τα μάτια μας στη ζωγραφισμένη σε εφηβικά πρόσωπα αγωνία και απογοήτευση, όταν αντίκριζαν την απόρριψή τους τον περασμένο Ιούνη.

Είναι πέρα από τη λογική μας, να ξεπουλάμε τα παιδιά μας στα σύγχρονα σκλαβοπάζαρα της μαθητείας από τα άγουρα ακόμα χρόνια τους.

Δεν ξεχνάμε τους 20.000 μαθητές και μαθήτριές μας που έχασαν πέρυσι το καλοκαίρι την ειδικότητά τους, και τους 2.500 συναδέλφους μας εκπαιδευτικούς που σβήστηκαν από το σχολικό χάρτη με μια μονοκονδυλιά, με την κατάργηση 50 ειδικοτήτων της τεχνικής επαγγελματικής εκπαίδευσης.

Δεν μπορούμε να πούμε πως τίποτα δεν συνέβη όταν τα σχολεία φτωχαίνουν χρόνο με το χρόνο κατά χιλιάδες καθηγητές και «νέο αίμα» δεν μπαίνει στις τάξεις.

Πώς να ξεχάσουμε το κλίμα φόβου και ανασφάλειας όταν η θηλιά των διοικητικών μηχανισμών στο όνομα της «αξιολόγησης» σφίγγει απειλητικά, τόσο που να είναι δύσκολο

ακόμα και να ανασάνεις;

Ήρθε ο καιρός εκπαιδευτικοί, μαθητές και γονείς να σφίξουμε ξανά τα χέρια. Να υπογράψουμε το δικό μας κοινωνικό συμβόλαιο. Να γίνουμε θεματοφύλακες της Μόρφωσης και της Δουλειάς.

Γνωρίζουμε πολύ καλά πως δεν υπάρχει τίποτα το πιο εκπληκτικό, πιο επιβλητικό και πιο μεγάλο από έναν άνθρωπο που αποφασίζει να σηκώσει το κεφάλι του και να γίνει ένας με τους πολλούς και όλοι μαζί ένα σώμα.

Να δώσουμε λοιπόν ξανά το πραγματικό νόημα στις λέξεις Αγώνας, Αξιοπρέπεια και Αλληλεγγύη.

Δεν θα ευχηθούμε, λοιπόν, καλή χρονιά, σαν να μην έχει συμβεί τίποτα.

Θα δώσουμε όμως την υπόσχεση πως και αυτή τη χρονιά θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για το Ψωμί, για τη Μόρφωση και για τη Δουλειά, για μια πραγματικά καλή χρονιά. Δεν υπάρχουν αδιάβατοι δρόμοι! Θα κάνουμε τ' αδύνατα δυνατά!

Εμπρός λοιπόν!

Το ΔΣ της ΟΛΜΕ
Σεπτέμβρης 2014